

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dám mu vyváznout, neboť je mi oddán, budu jeho hradem, on zná moje jméno. Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu. Ž 91, 14-16

PÍSEŇ 442 pane, dnešek, 171 buď pánu čest,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, náš nebeský Otče, ty jsi poslal svého Syna do světa, aby zvítězil nad lidskou nenávisť, i nad tou zlobou, která nás ovládá a vždy znovu nás tlačí k tomu, že se proviňujeme proti tobě i proti našim bližním. Je to naše vina, naše veliká vina. Odpusť, náš Bože. Pro tvou neskonalou milost tě prosíme: Uchovávej nás v každém pokušení, abychom v Ježíšově síle kladli odpor všemu špatnému a dokázali se mu bránit tvým Slovem.

Posiluj mocí svého Ducha naši víru tak, abychom vždy dokázali vyhlížet tvou záchranu, abychom nepropadali strachu a beznaději ani tam, kde naše moc končí. Dej, abychom dokázali složit svou důvěru ve tvou moc, která není ničím omezena, která však ze tvé neskonalé lásky slouží nám k lidem dobrému.

Dej, abychom v tom byli i dnes povzbuzeni a posíleni. Tobě jedinému patří sláva, tobě děkujeme za tvou věrnost a milost, která trvá po všechny věky. Amen

1. ČTENÍ Ž 91, 1-4

PÍSEŇ 673 dej odvahu, 688 odpusť, 623 důvěřuj se,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty se u nebeského trůnu přimlouváš za naši víru. Tebe samotného též prosíme o přimluvy za trpící a za problémy, se kterými se musíme potýkat:

Prosíme za osamocené. Dej poznat, že ty jsi v každé chvíli nablízku opravdu každému z nás.

Prosíme za chudé a hladovějící. Dej mezi sytými a bohatými vzrůst slitování a milosrdenství tak, aby se o svůj nadbytek dokázali dělit s těmi, kdo žijí v bídě a v nedostatku.

Prosíme za mocné, za ty, kdo stojí na předních místech ve společnosti i v církvi. Dej, ať svůj úřad berou především jako službu.

Prosíme za nemocné, za ty, kterým lékaři již nedávají naději. Dej jim poznat, že Boží spása a záchrana užívá různých cest, i těch, které jsou pro nás opředeny neproniknutelným tajemstvím. Posiluj nás v důvěru, že Bůh zachraňuje i tam, kde z lidského pohledu zklamal.

Prosíme za sbory tvé církve. Dej, ať jsou živými společenstvími, která budou druhým lidem k libosti a tím i pozváním a cestou k tobě, tak jako ty ses stal pozváním a cestou k Bohu.

Buď i s námi všemi, náš Pane, a posiluj naši víru. Amen

POSLÁNÍ Buďte střízliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltit. Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí týmž utrpením jako vy. 1Pt 5, 8-9

POŽEHNÁNÍ A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

PÍSEŇ 510 ó pane můj, 485 král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Lk 22, 31-34

Milí přátelé,

dnešním dnem, dnešní neděli vstupujeme do postního času, postního období, ve kterém se budeme připravovat na blížící se velikonoční svátky. Ty ale budou až za měsíc.

Teď nás však čeká příprava na ně. Zároveň dnes budeme slavit svatou večeři Páně, která nás má do období postu a půstu také uvést a současně otevřít některé otázky, na které se jinak už ani moc nedostává. Hostinu, která se nás zcela oprávněně ptá, jak je to s naší vírou tady a teď a co všechno jsme ochotni a schopni pro Ježíše a jeho slovo a jeho působení učinit.

A teď teda pozor. Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. My však nejsme pšenice ani obilí, jsme lidé. Takže nás celý ten Ježíšův příměr k tomu, co učedníci tehdy dobře znali, nutí spíš přemýšlet nad tím, co to má říct dnes nám.

Tříbení pšenice, oddělování zrna od plev, případně oddělování obilí od koukolu či jiného plevele, známe. Včetně shromažďování dobré úrody do stodol, když se předtím od dobrého zrna oddělí to nepotřebné, to, co je k ničemu. To vše je tu na denním pořádku.

Ale tady jde o tříbení ještě někoho jiného. To, co bude asi nějak pokroucené, pokřivené a Pánu Bohu k ničemu.

Tříbí-li totiž ještě někdo jiný než Bůh, jistě mu nepůjde o oddělování dobrého od špatného, ale spíš o to, aby to dobré nějak zmařil. Ukrást Bohu jeho úrodu. Uvést to dobré do nějakého ohrožení. Do nebezpečí, že i přes všechnu snahu hospodáře, Hospodina, nakonec skončí bez užitku, aby úroda a všechny skryté otázky přišla, přišly hezky vniveč.

Ano, Šimone, pokušení dávat všemu možnému, nemožnému, a hlavně jinému přednost před tím, co je opravdu dobré, utočí na nás i na vás ze všech stran. Pokušení nechat se vytrhnout Bohu z náruče jeho lásky a dobroty, pokušení nechat se udolat svými starostmi a problémy, pokušení nechat se strhnout k tomu, kdo je mezi námi a vámi jaký. Jestli takový nebo makový.

Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala. Můžeme tomu všemu odolat, protože za nás prosí sám náš Mistr a Pán. Jeho prosba má velikou sílu a moc. Já jsem za tebe prosil, aby tvá víra neselhala. Co víc si přát než možnost být s někým, kdo za nás prosí a současně s námi sdílí naši starost o to, aby má víra neselhala. Ale zůstala přinejmenším vyřčena a také otevřena. Víra jako zásadní otevřenost k tomu, co nás čeká, k budoucímu.

A při každém společném stolování s Pánem v jeho kruhu, společném zpěvu a jeho slovech jsme i o této přítomnosti budoucího zas a znovu ujišťování, jen se toho správně chopit.

A ty, až se obrátíš, buď posilou i svým bratřím. Čekali bychom, že takto vírou posilněný učedník už nezklame. Že už nikdy svůj zápas o vlastní víru a důvěru v dobré věci neprohráje. Ale bohužel to není tak jednoduché. Život vůbec není jednoduchý. A ne nadarmo tato slova slyší právě Šimon, ten, který už zanedlouho bude zapírat, že by Ježíše vůbec kdy potkal, ten, který bude veřejně vykřikovat, neznám ho, ten, který i přes všechnu hotovost k tomu jít se svým Pánem i do vězení a na smrt, ho jen chvíli poté hned třikrát zapře, že by ho vůbec kdy znal.

No dobře, ale co my? Jak je to s naší vírou teď a tady a co ti naši bratři. Nebo spíš až se obrátíš, co se s tvou vírou ještě uděje? Zklamala snad Šimonova učednická víra? Zklamala by tehdy, kdyby Šimon nenašel cestu zpět. Zklamala by tehdy, kdyby se chtěl nad ty druhé povyšovat, ale co když se zklamal především on. A to ani tak ve své víře, ta kupodivu nezklamala, naopak ho ještě vrací na dobrou cestu, ale právě proto, že osobně prožil hloubku pádu a poznal, co ho nakonec vytáhlo z bídy ven, může být i posilou pro ostatní. V tom nezklamala, ale působí dál i jeho víra. A v tom může časem zachránit i nás všechny, co si s tou otázkou po víře nevíme rady.

V tuto chvíli ale ani Šimon není schopen tak daleko dohlédnout. On si myslí, že díky své víře a svému umu už prostě nikdy nezklame. A domnívá, že bude silný jak skála, řecky Petra. Budu už

jen věrný a dobrý a Pane, jsem hotov s tebou jít i do vězení a na smrt. Zní to jako odvážné vyznání víry, ale není to jen pověra, že se nás nic takového už vlastně netýká? Jaké vězení a jaká smrt, když Bůh přeci zaslubuje svou záchranu všem, kdo se na něj spolehnou? Nebo možná jsme právě tohle jen chtěli slyšet.

U učedníků totiž a u lidí vůbec má tohle našeptávání, že se nám přece nemůže nic špatného stát, úspěch. Falešné představy o bezpečí a ochraně podle našich přání a ve chvíli, kdy se skutečnost nesrovnává s tím, jak si to malujeme, jsme na dně. Ve chvíli, kdy nás Bůh ani nikdo jiný nevytáhne z maléru přesně podle našich přání, ale zvolí ve své svrchovanosti a plné svobodě ještě jiný způsob záchrany, jsme s tou Šimonovou pověrou v koncích. Pravá důvěra je právě plně odevzdání se svrchovanosti Boží. Dát prostor tomu, že Bůh zachraňuje i jinak, než jsme schopni si myslet a vidět. To je i pravá odvaha víry, která časem čeká i na každého z nás.

Pane, jsem hotov s tebou jít i do vězení a na smrt. Je to veliké odhodlání. I my se tak někdy cítíme – na vrcholu sil a plni odvahy. O to hlubší nakonec bývá propad. Ach jo, Petře. Už ne Šimone, ale Petře oslovuje Ježíš svého učedníka. Tvá pevnost nespočívá na tvém odhodlání. Není to tvá vlastní odvaha a síla a další tvé schopnosti, co z tebe dělá neochvějnou skálu. Uvidíš, že se ještě ani kohout neozve,

a už třikrát zapřeš, že mne znáš. Protože když budeš spoléhat jen a jen na sebe, ani to nemůže dopadnout jinak.

Zkusme to, milí učedníci, brát vážně, že dobrá možnost se nám otevírá jedině v těch Ježíšových slovech prosil jsme za tebe, ano i za tebe, aby tvá víra neselehala, a ne v kdejakém našeptávání o naší vlastní pevnosti a síle.

Copak helvétská víra, ta vždycky byla, je a bude pevná dost, ale naše vlastní víra, nad tím musíme vždy znovu a znovu přemýšlet. Jak to s ní bylo, je a bude a jaké to obrácení si i od nás žádá. Obrácení ke svým bratřím a být jim i posilou a povzbuzením. Aby ani ta víra nekončila jen někde u jistého odhodlání či příslibů, ale mohla jít hezky vstříc i nastupujícímu postnímu času a blížícím se velikonočním svátkům.

A já však i za vás prosím, aby vaše víra neselehala. Bude jí ještě třeba a potřeba. Víry, která se ničeho nebojí ani kdejakých pověr, víry, která se nebojí mluvit a neříkat jen pane, pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt, víry, která si žádá své. Víry, která nemá strach překročit hranice vlastní důvěry a je i těm druhým tou posilou a povzbuzením, o jaké je řeč už hodnou chvíli. Víry, která si však žádá obrát. Od vlastních schopností k tomu, co nabízí on sám, od vlastní hotovosti k tomu otevřít se i novým výzvám, od

toho, co bychom chtěli a přáli si my k tomu, co po nás chce a přeje si sám Kristus Pán.

Takže co že je i tou Ježíšovou prosbou, aby naše víra neselehala i tváří v tvář všem pokušením nejen naší současnosti? Především nespoléhat se jen sami na sebe, ale i na toho, kdo za nás prosí, sami se otevírat vlastnímu obratu k tomu, co je v životě skutečně podstatné, a být v tom posilou i těm druhým, ideálně našim bratřím a v neposlední řadě vést i sám sebe k přemýšlení nad tím, co říkat místo toho jsem hotov, zvláště když vím, že nejsem.

Víra totiž nás vždy vrací někam na začátek. Na počátek našeho přiznání se ke Kristu, na počátek naší cesty k němu, na počátek všeho našeho přemýšlení i toho, kam jsme to vlastně došli. A to nejen kvůli případným otázkám, jak jsme to vlastně nakonec obstáli, ale hlavně, a především kvůli tomu, kam jsme to i nakonec došli. Víra není ani žádné vedení do vězení či na smrt, nýbrž naopak neustálé prosba o to, aby neselehala ani tváří v tvář všem protivenstvím. Ani my nevěříme proto, abychom něco někomu slibovali, ale proto, aby nám i sama víra byla příslibem a povzbuzením k tomu vzít vážně Ježíšova slova: Šimone, Šimone, dej si pozor, abyste nakonec nebyli protřibeni jako pšenice. Aby se vám uprostřed všeho oddělování zrna od plev neztratil váš ohled na druhé, na své bratry a sestry.

PÍSEŇ 452 za dar slova, 384 pomoz mi,